

děl o škodě a osobě škůdcovč. Skutečnosti, jež vzhledem na toto právní stanovisko jsou důležitý pro rozhodnutí sporu, nebyly však v první stolici soudní náležitě probrány, aniž byly důkazy o nich připuštěny, pročž soud odvolací právem prohlásil řízení neúplným a rozhodl podle § 496 c. ř. s. Rekurs tedy není důvodný, i nemohlo mu býti vyhověno.

Čís. 133.

Není závady, by k výslovné žádosti byly v Čechách zápisy do obchodního rejstříku provedeny v jiném z obou jazyků, než ve kterém sepsána jest opověď.

(Rozh. ze dne 15. dubna 1919, R I 139/19.)

V německy sepsané opovědi změn při firmě A žádáno, by změny ty zapsány byly do obchodního rejstříku jazykem českým. Rejstříkový soud (obchodní soud v Praze) zapsal změny do rejstříku jazykem německým. Stížnosti do tohoto postupu rekursní soud nevyhověl, opíraje se o tyto důvody: Dle §u 10 nařízení ministerstva vnitra a spravedlnosti ze dne 19. dubna 1880 č. 14 zem. z. československým státem recipovaného, jest zanášky do obchodního rejstříku provést v jazyku žádosti, případně usnesení, na základě kterého se konají. Výjimky zde není. Tedy vyřízení opovědi o zápisu změn opověděných do rejstříku děje se v jazyku opovědi. Návrh, aby opověď vyřízena byla v jazyku jiném, než ve kterém jest sepsána, nemá účinku. V přítomném případě opověď sepsána jest v jazyku německém. Právem tedy obchodní soud opověď vyřídil v jazyku německém, a také zápis v jazyku německém proveden byl.

Nejvyšší soud dovolacímu rekursu firmy vyhověl, usnesení obou předchozích stolic zrušil a uložil rejstříkovému soudu, by opověď vyřídil jazykem českým.

Důvody:

Opověď, ačkoliv sepsána jest německy, obsahuje výslovnou žádost, by zápisy v obchodním rejstříku byly vykonány v jazyku českém. Min. nařízení z 19. dubna 1880, č. 14 z. z. stanoví v § 10, že zápisy do obchodního rejstříku vykonány býti mají v tom jazyku, v němž o ně bylo žádáno a v kterém vydáno bylo usnesení, dle kterého mají býti vykonány. Není však tímto nařízením zakázáno vyhověti výslovné žádosti strany, by užito bylo jazyka jiného, nežli toho, v jakém jest opověď sepsána. Nařízení uvedené upravuje pouze případy, kde takové výslovné žádosti opověď neobsahuje. Usnesení obchodního soudu, jímž žádané zápisy povoleny byly v jazyku německém, přiči se tedy zákonu a bylo proto spolu s potyřzujícím usnesením vrchního zemského soudu v Praze zrušeno a opatřeno nové vyřízení věci.

Čís. 134.

Pro nároky, pro něž není přípustna uhražovací exekuce dle §§ 87 až 345, nýbrž jen dle §§ 346 a násl. ex. ř., nelze povolití exekuci zajišťovací.

(Rozh. ze dne 15. dubna 1919, R I 142/19.)

Žalobce A, domáhal se na žalovaném B, by zaplatil C-ovi 9000 K do 14 dnů pod dűhonem práva. Na základě srovnalých rozsudků první a druhé stolice, jimiž uznáno dle prosby žalobní, učinil A za dovolacího řízení návrh, by mu povolena byla zajišťovací exekuce záznamem zástavního práva na nemovitosti žalovaného B. — Prvá stolice (krajský soud v Mostě) návrhu vyhověla, druhá stolice (vrchní zemský soud v Praze) návrh zamítla.

Nejvyšší soud dovolacímu rekursu nedal místa.

Důvody:

Exekuční úkony dle §§ 370 až 377 ex. ř. dopouští zákon jen k zajištění pohledávek peněžitých. Peněžitými pohledávkami jsou pouze ty, při nichž věřitelův nárok směřuje k plnění určité sumy peněz, nikoli však pohledávky, mající za předmět ukojení jiného věřitelova zájmu, byť i tento zájem byl zájmem majetkovým a byť i jeho uspokojení spojeno bylo pro dlužníka s obětí na penězích. Peněžitými pohledávkami jsou ony, jichž vydobytí řídí se předpisy §§ 87 až 345 ex. ř., nejsou však jimi jednání neb opomínutí, jichž exekuční vymáhání upraveno třetím oddílem prvního dílu (§§ 346 až 369 ex. ř.) Kde nebyla by přípustnou uhrazovací exekuce dle §§ 87 až 345 ex. ř., není přípustnou též exekuce zajišťovací, poněvadž úkolem exekuce zajišťovací jest, by jakmile stane se exekuční titul vykonatelným, přešla v exekuci uhrazovací. V daném případě vymohl si vymáhající věřitel exekuční titul, zavazující dlužníka, by plnil osobě třetí. Uhrazovací exekuce díti by se musela dle § 353 ex. ř. Na tom ničeho není s to změnití okolnost, že dlužník plnění má C-ovi určitou sumu peněz. Neboť tento peněz nesmí se dostat do majetku vymáhajícího věřitele, pro něho exekucí ukojil by se jen jeho zájem na tom, by C-ova pohledávka byla zapravena. Arciž mohl by vymáhající věřitel, jsa k tomu zmocněn povolujícím usnesením dle § 353 ex. ř., zapraviti C-ovu pohledávku z vlastních peněz a odškodniti se za tento výdaj ze zálohy, o níž zmiňuje se § 353 ex. ř. Než tento náklad byl by v jádru věci útratami exekuce, nestal by se však předmětem plnění, k němuž dlužník byl dle exekučního titulu zavázán.

Čís. 135.

Čtrnáctidenní lhůta, stanovená v § 575 c. ř. s. pro žádost za nucené vyklizení najatého neb pachtovaného předmětu, počíná se dnem po pravomoci exekučního titulu, pokud se týče pro ten případ, když lhůta k plnění a k právní moci jest stejná a opravný prostředek podán nebyl, dnem po doručení rozsudku.

(Rozh. ze dne 15. dubna 1919, R I 145/19.)

Na základě pravoplatného rozsudku, jímž bylo nájemci nařízeno, by se z najatého bytu neprodleně vystěhoval, žádal pronajimatel o nucené